

Arrest

nr. 166 001 van 18 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
              2. X
              3. X
              4. X
              5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 mei 2013.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 7 juni 2013 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 8 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 mei 2013.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient ambtshalve na te gaan of het beroep op ontvankelijke wijze werd ingesteld.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden bestuurshandeling de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. In voorliggend geval betreft het dus rechten die aan de persoon zijn verbonden, doch de derde, vierde en vijfde verzoekende partijen beschikken gezien hun leeftijd, namelijk zes, negen en tien jaar, niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep in te stellen bij de Raad. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te zijn door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat de eerste en tweede verzoekende partijen optreden als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, dient te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde en vijfde verzoekende partijen onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 mei 2013.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De

verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing “zeer kort door de bocht [is] en steunt op geen enkele reden die rekening zou moeten houden met de persoonlijke (gezondheids)toestand van [de tweede verzoekende partij]”, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing feitelijke grondslag mist. Bij lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 7 mei 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt immers dat de voorgelegde medische attesten in beschouwing werden genomen en dat het aangehaalde medisch probleem op individuele wijze werd beoordeeld.

Voor zover de verzoekende partijen betogen dat “de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert ten aanzien van artikel 3 EVRM, terwijl [zij] nochtans een aanvraag [hebben] gedaan overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”, merkt de Raad op dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 7 mei 2013 en in de bestreden beslissing inderdaad melding wordt gemaakt van artikel 3 van het EVRM. De medische problematiek van de tweede verzoekende partij werd evenwel ook onderzocht in het licht van de verschillende in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet vervatte mogelijkheden. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt immers overwogen dat “[h]et [...] duidelijk [gaat] om een exogene depressie door de onzekere psychosociale toestand, een situatie waar op medisch vlak niets aan veranderd kan worden”, waarna wordt geconcludeerd dat “er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Deze besluitvorming wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris vervolgens overgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet ingaan op de door de ambtenaar-geneesheer gemaakte beoordeling.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partijen tonen in casu niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 februari 2016 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 maart 2016, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 februari 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP stelt dat de Raad in haar beschikking de bestreden beslissing verkeerd heeft gelezen: in de beschikking wordt gesteld dat men op basis van de zinsnede “[h]et [gaat] duidelijk om een exogene depressie door de onzekere psychosociale toestand, een situatie waar op medisch vlak niets aan veranderd kan worden” tegemoet komt aan de gewijzigde rechtspraak. Volgens VzP doelt deze zinsnede echter niet op haar medische aandoening, maar wel op de onzekere psychosociale toestand waarin zij zich bevindt. In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd over het al dan niet levensbedreigend karakter van de ziekte. Men spreekt er niet over dat de aandoening al dan niet behandeld zou kunnen worden, maar spreekt enkel over de psychosociale toestand en op die toestand heeft een medische behandeling inderdaad geen invloed. Zij vraagt de Raad de beschikking te herbekijken. VwP betwist deze stellingname en wijst op de

bestreden beslissing die beide hypotheses heeft onderzocht evenals de mantelzorg: er werd niet enkel over het levensbedreigend karakter gemotiveerd.”

4.2.1 In de mate waarin de verzoekende partijen hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in de synthesememorie ontwikkelde argumenten gedeeltelijk herhalen, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het gedeeltelijk herhalen van het in de synthesememorie aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 1 februari 2016 opgenomen grond.

4.2.2 Voor zover de verzoekende partijen betogen dat *“de zinsnede “[h]et gaat dus duidelijk om een exogene depressie door de onzekere psychosociale toestand, een situatie waar op medisch vlak niets aan veranderd kan worden” [...] niet [doelt] op haar medische aandoening, maar wel op de onzekere psychosociale toestand waarin zij zich bevindt”,* dat men *“enkel [spreekt] over de psychosociale toestand”* en dat *“op die toestand [...] een medische behandeling inderdaad geen invloed [heeft]”,* merkt de Raad op dat voormelde beschouwingen feitelijke grondslag missen. Uit de in het medisch advies opgenomen zin *“[h]et gaat dus duidelijk om een exogene depressie door de onzekere psychosociale toestand, een situatie waar op medisch vlak niets aan veranderd kan worden”* kan immers duidelijk worden afgeleid dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een exogene depressie en dat deze depressie te wijten is aan de onzekere psychosociale toestand waarin zij verkeert. Zulks duidt in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden niet enkel op de psychosociale toestand waarin de tweede verzoekende partij verkeert. In zoverre zij wensen aan te tonen dat er sprake zou zijn van meerdere medische aandoeningen kunnen zij niet worden gevolgd. Zulks blijkt niet uit de medische attesten die werden overgemaakt aan de verwerende partij. Bovendien hebben zij in hun verzoekschrift zelf aangegeven dat de tweede verzoekende partij zich in een instabiele psychische en depressieve toestand bevindt. De zinsnede waarnaar de verzoekende partijen refereren heeft aldus wel degelijk betrekking op de medische aandoening van de tweede verzoekende partij.

Het middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 525 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Artikel 3

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 525 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU